

eq'iliquà

18_06/09

consell de redacció:

sònia alejo, maria colomer, david duran, rubén garcía, sergi mira

col·laboradors:

joan alamar, paco alegre, juanfran aznar, bambalina teatre, empar canet, espacio inestable, l'horta teatre, isidre gil, pilar matas, l'om-impresbis, pluja teatre, PTV-clowns, manuel puchades, isabel requena, pep ricart, coque serrano, sala flotant, sala off, TGV, teatro de los manantiales, teatro de marionetas la estrella, laura useleti

portada: patricia barrachina **maquetació interior:** aapv **impremta:** línia 2

col·laboracions: equiliqua@ctv.es **publicitat:** telèfon 963 528 198

dipòsit legal: v-2280-2005

actors i actrius professionals valencians

pl. ajuntament, 5 - 21^a, 46002 valència - tel.: 963 528 198 - fax: 963 533 736 - info@aapv.net - www.aapv.net

04| editorial més necessària que mai **05| opinió** viure de l'aire **08| doblatge** un altre pas més **12| comunicació** entrevista a rafa montesinos **17| audiovisual** taules salarials del conveni audiovisual 2009 I entrevista a pepa torres **20| organització** borsa de treball I regularització del 2007 **22| formació** més cursos **23|w3 24| teatre** l'altre espai **26| d'almenara cap amunt** el teatre del raval **28| veu en on** els altres espais **34| teatre més enllà de l'escenari** l'educació artística a l'escola **37| teatre** per un ensenyament artístic universitari **38| còmic dels còmics** la cal·ligrafia de l'actor **40| art i llengua** el món del teatre **42| ara fa 20 anys** te'n recordes? **44| premis** el narcís 2009 fou per a teresa lozano **50| petita biblioteca 52| informació 54| molta merda**

amb la col·laboració de:

GENERALITAT VALENCIANA
CONSELLERIA D'EDUCACIÓ

Més necessària que mai

Com tots sabem, vivim en una societat molt complexa i això fa que tots necessitem de l'ajuda dels altres per tal de resoldre els nostres problemes. En el camp de la cultura s'ha evolucionat-involucionat cap a una forma d'intentar eixir endavant amb una visió a molt curt termini. S'està tornant al "cadascú que s'apanye com puga" o "a mi de moment em va bé així".

Fa uns anys es va aconseguir unitat d'acció en molts sectors i això va fer que el creixement artístic, l'empresarial i els drets dels treballadors es desbloquejaren i millorara la situació per a tots: actors, directors, empreses, etc. Però d'un temps a aquesta banda, alguns han decidit tornar a l'antiga forma de fer les coses amb un interès exclusivament personal i perjudicant a la resta. Aquest clienterisme pidolaire de despatx oficial, promogut per l'Administració, pot resoldre de moment determinats negocis, però fa molt de mal a tots a llarg termini.

Des de l'AAPV portem 20 anys lluitant pels interessos de tots, defensant els drets dels actors, però també donant suport a propostes empresarials i de la resta dels professionals de l'Audiovisual, el Doblatge i el Teatre. En 1989 i en 2009 volíem i volem que tots tinguem molt de treball, que la qualitat artística d'aquests treballs siga excel·lent i que en les condicions en les que es desenvolupen aquests treballs siguen bones, legals i segures. Sabem no tots opinen així, però aquest era i és la raó d'ésser de la nostra Associació.

Viure de l'aire

Per Maria Colomer

Aire. "Aire, ah, ah, ah, soy como el aire"... No puc evitar que ressoni en el meu cap aquesta cançó quan pense en la paraula aire. I quan escolte a determinades persones relacionades amb el món de la cultura anomenar-la, encara que siga de manera indirecta. Aire. Principi vital, element bàsic i essencial de la vida. Associat, gràcies a la seua proximitat, amb les paraules inspiració i bufit, amb l'esperit creador. Segons el diccionari de símbols de Cirlot, l'aire, junt amb el foc, són els dos elements actius i masculins. No obstant això, l'aire és el primer, és el fonament: "l'aire s'associa essencialment amb tres factors: l'hàlit vital, creador i, en conseqüència, la paraula; el vent de la tempestat, lligat en moltes mitologies a la idea de creació; finalment, a l'espai com àmbit de moviment i de producció de processos vitals. La llum, el vol, la lleugeresa, així com també el perfum i l'olor, són elements en connexió amb el simbolisme general de l'aire".

No podem viure sense ell, ens ofeguem, sucumbim, ens morim. L'aire, primer element, conté la primera lletra de l'abecedari, aleph, alé, bufit vital. Inici de tot, esperit creador. Potser de tot aquest embolic vinga el concepte d'inspiració de l'artista, d'alé creador, com una espècie d'aliment espiritual necessari per a poder transitar pel procés creador i, una vegada conclòs aquest, oferir el seu art al món. D'alguna manera, tot creador, com a demiürg, està prop, molt més prop que la resta dels mortals, de les portes de l'Olimp.

Aliment espiritual, que no aliment físic, és el que necessita l'artista per a crear, diuen els entesos. D'ací tal vegada vinga l'expressió tan coneguda (sobretot pels propis artistes ja que la pateixen en les seues carns), que "l'artista viu de l'aire".

Moltes persones tan entenyables i amants del teatre com Haro Tegen o José Monleón

han parlat en a l g u n moment de la importància d'una certa penúria en el teatre. Els uns i els altres han defensat, en diversos moments, la necessitat d'aquesta escassetat, d'aquesta pobresa de mitjans, per a

no caure en les xarxes del sistema. Segons ells, el teatre, per a mantenir viva la seua essència de ser fidel espill social, ha de mantenir la seua independència, i per això, ha de viure en mig del no res. Amb els estómacs plens potser solament siga capaç de ser fidel reflex del poder. Molta raó tenen en això (sinó, pensem un poc en l'estat de la nació en matèria de cultura amb l'estat de les subvencions) però en absolut tota. Aquelles persones que defensen aferrissadament que l'esperit creador ha de ser lliure i no convertir-se en un Ésser Funcionari més del sistema, ja que això ataca els principis creadors de l'art, neguen d'alguna manera la condició d'ofici que té el teatre i ho converteixen en una espècie de mística, on l'ètica i l'estètica han de contraposar-se (no sé per què) al viure quotidià del teu treball. I com ofici, com treball, el treball de l'artista, de l'actor i de l'actriu, té la seua regulació, les seues condicions. Els còmics de la Comedia dell'Arte ho tenien molt clar, i molts més després d'ells. Encara sort.

De vegades, quan escolte fer valoracions del tipus "aquesta actriu, aquest actor té talent", gairebé sense voler afegeix mentalment "i tarannà i capacitat de treball, sobretot molt treball". No entenc molt bé perquè, quan ens referim al treball de l'actor o de l'actriu, caiem moltes vegades en els tòpics que ho fan allunyar-se de la resta d'activitats que no dubtem a catalogar com a tal "treball". Fins i tot acceptem com normal el fet de no viure del teatre. Tal vegada visquem de l'aire, però del teatre... A la societat en general li costa veure'ns com treballadors, i ha de considerar que, ja que tenim el privilegi de crear, amb això tenim suficient, no cal que tinguem un salari fix i unes condicions de treball adequades. És un poc com l'acudit, has triat ser artista? Això és el que hi ha, i si no, haver triat mort.

El cas estrany (per no dir pervers) de l'assumpte és que també nosaltres mateixos, els artistes, moltes vegades veiem aquesta professió nostra com una espècie de maledicció beneïda, que depén més d'un cop de sort que d'un treball amb gran esforç, d'una bona formació contínua, i de barallar-te per existir, per ésser i per estar. Apareix aquí el gran fantasma: el talent. Talent que ha de ser olorat, descobert, trobat per un altre. I així, gairebé com en un reality-show d'aquests tan de moda, vam entrar per voluntat pròpia en una espiral en la qual acceptem sense problemes que de l'art del teatre puguen viure tot un seguit de professionals, empreses, establiments, institucions, i altres, còmodament, amb bons guanys i bon estatus, inclòs el treball fix, i no obstant això l'actor, l'actriu, ha de continuar vivint de l'aire, sofrint les bandades de la suposada crisi, de totes les crisis que tenallen des de sempre el Teatre, patint càstings insofribles, i veient com l'IPC és res que encara no ha pogut desxifrar si l'hi apliquen o no a la quantitat que li paguen per bolo, i menys encara a la que li deuen. Paraules tan quotidianes per a altres éssers del món laboral com paga extra, vacances pagades, triennis, i altre so com conjurs màgics inassolibles en aquest petit món de l'esperit, de l'alé creador, que és el teatre..

Fa molts anys discutia sobre la qüestió amb l'interventor d'un ajuntament perquè, evidentment, no em pagaven al mes, com a la resta dels mortals. Per a intentar rebaixar la tensió em digué: "Però si els artistes viviu de l'aire, per què voleu els diners?". La gràcia es va convertir en desgràcia, perquè mai més vaig tornar a treballar allí. No em penedisc, al contrari, no crec que hàgem de permetre que aquells que creuen que controlen els fils ho facen realment. I sobretot si marginen l'art al territori de l'elit fora del concepte d'art quotidià i popular. Ara, amb la crisi que ens envaeix (no ens diuen que en les crisis es creix una?! Pot ser fins i tot em cresc dues) he escoltat a quantitat de companys i companyes parlar de la difícil situació, que no paguen, que per igual treball paguen menys, que fins i tot, a tu que vals, que tens talent, et demanen treballar així, per la teua cara bonica. Sembla que els artistes no han de dubtar a treballar debades, perquè com es pot pensar: Som solidaris, no? Som especials no? Estem tocats per la gràcia divina, no? Algun impost revolucionari havíem de pagar.

I moltes vegades et diuen que ja vindran temps millors i que tu estaràs aquí. Ai, però si et queixes, malament. És com si trenquessis el joc. L'altre dia llegia l'article del Gran Wyoming al diari Público fent referència a alguna cosa que té molt a veure amb això: els actes solidaris en els quals els únics que realment no cobren són els artistes. Això és el mateix: la indústria cultural no para, continua engreixant la seua roda, però si cal estrènyer el cinturó, aquí està l'artista. No, no és just, ni ètic, per no seguir enumerant més adjectius dels malsonants. Això nostre és un treball, i en aquesta societat que vivim, post-capitalista, del benestar, o com vulguem anomenar-la, el treball es paga, i es paga amb un sou just. Que ja la plusvàlua ens la fiquen fins en el consum d'oci. I si no és just, com fem perquè ho siga?

doblatge

Un altre pas més

La Comissió de Doblatge

Els estudis de doblatge tarden mesos a pagar, alguns acumulen deutes des del primer semestre del 2008: és a dir, hi ha actors que no cobren el treball realitzat des de fa més d'un any.

Important: hi ha un any de termini per a reclamar els salaris sense pagar, si no vols córrer el risc de perdre'ls. Per a saber quin és el tràmit, telefonau a l'AAPV.

Quan els estudis deixaren de pagar, encara faltava molt perquè es manifestara la "crisi econòmica mundial", eixa coartada benèfica per a tantes empreses que l'utilitzen en interès propi. **TVV té una gran responsabilitat en tot això.** Ara usa la coartada de la "crisi". Allò cert és que fa anys que retarda els pagament als estudis i baixa les hores de doblatge en valencià.

AAPV ha demanat a Canal 9 en successives reunions i escrits que assumisca la seua responsabilitat com a televisió pública que és. I també, des dels anys noranta del passat segle, l'AAPV s'ha oferit verbalment i per escrit varies vegades a AVEDIS per a actuar conjuntament davant TVV i afrontar el problema, sense que AVEDIS es decidira. Ara TVV té un altre argument al seu favor per a estrènyer els estudis: és coneixedora de la crisi interna del sector.

Aquesta crisi interna, pitjor que la merament econòmica i/o financera, ha estat provocada en el si del sector de doblatge, i també amb resultats benèfics per a les empreses, que en els últims anys han vist amb alegria com es desmembrava un col·lectiu, en un altre temps solidari i cohesionat, i com augmentaven els seus guanys a costa dels salaris i drets socials de les actrius i els actors.

Ens referim, com no, al tema de les factures. Els estudis començaren espentant els actors a fer-se autònoms per estalviar-se les cotitzacions amb la Seguretat Social i les despeses d'administració. L'AAPV denuncià aquesta pràctica a la Inspecció de Treball, que va alçar actes contra els estudis, estimant que els actors som treballadors per compte alié. En aquest moment,

el **Tribunal Superior de Justícia** ja ha manifestat en **8 sentències** el mateix parer.

Aquest llarg i dolorós procés judicial s'haguera evitat si uns quants dobladors no hagueren fet costat a les empreses, i no és una metàfora: prompte alguns es convertiren en socis i/o propietaris de diversos estudis de doblatge (res a dir, excepte que de cap manera aquests dobladors poden representar als treballadors en les seues negociacions amb les empreses, per raons òbvies).

Durant els últims anys, hem assistit a pràctiques tan poc honorables com ara:

- Rebaixes substancials sobre les tarifes del conveni.
- Pressions als actors per a que es donaren de baixa de l'AAPV, amb l'amenaça que només treballarien si ho feien.
- Pressions als estudis on es contractaven afiliats de l'AAPV, arribant a l'extrem de fer esborrar les veus d'alguns d'estos, treballadors per compte alié, per a substituir-les per les d'altres que facturaven. Pressió que alguns estudis acceptaren amb alegria, i no contracten cap afiliat de l'AAPV. .
- Noves rebaixes sobre les tarifes ja rebaixades, agreujades per les rebaixes individuals sobre les tarifes pactades en nom del grup. Més alegria.
- Acumulació del treball en uns pocs. Privació del mateix per a uns altres per motius econòmics. Hi ha qui dolorosament s'ha vist amb una jubilació mínima per no haver pogut treballar en els últims mesos anteriors a la data de retir.
- Menyspreu per la funció del director de doblatge, que no pot fer els càstings lliurement. En els judicis han declarat que el director no realitza cap funció, ja que (segons la seua versió), el doblador treballa quan, on i com vol, sense atendre a cap premissa establerta per l'estudi, ni tan sols d'índole artística. Però, algun dels portaveus d'aquesta versió, no

s'ha privat d'apuntar-se a la seguretat social com a treballador per compte alié quan s'ha apropiat la data de la seua pròpia jubilació.

Ara, davant els impagats dels estudis hi ha autònoms que no poden fer front als pagaments trimestrals de les declaracions d'IVA, ni a les seues quotes a la Seguretat Social, què faran? Si hi ha estudis que tanquen, com cobraran el seu treball les societats limitades unipersonals, autònoms, etc.? els treballadors encara poden recórrer al Fons de Garantia Salarial... (però aquest és un altre tema).

És en moments com l'actual, en època de vaques flaques quan les contradiccions s'agregen, i sorgeixen a la superfície. I es torna a veure, per si algú no ho havia vist clar encara, que nosaltres no podem ser empresa, que el caràcter de les nostres relacions laborals és de treballadors per compte alié.

En resum: competència deslleial, assetjament laboral, atemptat contra el dret fonamental de lliure sindicació, utilització del sistema de la Seguretat Social "a la carta"... manca de varietat de veus i de la qualitat del doblatge.

Dolor en l'aspecte personal i desmembrament en el social. En un Equilibrat del 2001 ja avisàvem que la nostra relació és d'índole laboral, no mercantil, i que **l'essència que informa el món mercantil és la competència**, no la solidaritat. El sistema contributiu solidari de la Seguretat Social ha costat molts anys d'aconseguir, i molta lluita perquè es malbarate d'aquesta manera.

El comportament de l'AAPV amb els estudis sempre ha estat lleial: es va negociar amb ells durant més d'un any perquè reconduïren la seua actitud. Però també ferma: va posar denúncies davant el fet extrem que un estudi aturara la gravació i comunicara als actors que sols seguirien treballant si facturaven com a autònoms.

Avui ens manifestem en el mateix sentit. Som treballadors per compte alié. Com a tal, estem al costat d'AVEDIS davant TVV per a reivindicar les necessitats del sector; les empresarials, les laborals, les artístiques i les culturals. Tornem, com aleshores, a oferir-nos a renegociar un Conveni que regularitze el sector i que els permeta fer front a l'embat econòmic en què es troben.

TVV coneix perfectament tot el procés. Coneixen les sentències del TSJ a favor del nostre criteri. Si la via judicial, com esperem, finalment ens dona la raó, hauran d'acatar les sentències i actuar en conseqüència. AVEDIS es troba en desavantatge davant de l'ens públic, que amés ara es queixa de la manca de veus i de qualitat del doblatge. Una patronal que compta amb un col·lectiu de treballadors fort i solidari és més forta per a negociar amb l'Administració pública. Només cal llegir els diaris per adonar-se'n.

cursos de valencià
 conferències
 xerrades
 excursions
 tallers infantils
 grup de joves
 manifestacions
 casals
 concerts
 projeccions
 rutes literàries
 lectures dramatitzades
 escola de teatre
 colònies
 congressos...

Fes-te'n soci!

ACCIÓ CULTURAL DEL PAÍS VALENCIÀ

www.acpv.val tel.96.315 77 99

comunica[ció]

entrevista

“Si es fan 100 produccions a l'any, segur que 3 són molt bones, 4 bones i 20 regulars”

Rafa Montesinos, director

Per Rubén García

Explica'ns els teus inicis professionals.

Jo vinc d'una família de fotògrafs i des que era menut he treballat en el món de la fotografia. Vaig estudiar Filologia Audiovisual, que és l'equivalent als actuals estudis de Comunicació Audiovisual, i vaig començar com a operador de càmera, de muntador, de realitzador... Posteriorment, he rodat quatre curtmetratges i he anant fent a poc a poc fins a dirigir llargmetratges o treballar a sèries com "Heredados".

Quina és la teua opinió sobre les produccions audiovisuals valencianes actuals?

Respecte a la quantitat dels projectes, pense que sempre vols un poc més d'allò que s'està fent, sobretot en un moment

com aquest que es pot considerar de sequera, ja se sap que la cultura és una de les parcel·les que més pateix la crisi. En quant a la qualitat de les produccions, crec que ens trobem pel bon camí. Però tot és una qüestió de fer i treballar: si es fan 100 produccions a l'any, segur que 3 són molt bones, 4 bones i 20 regulars. Però si parlem d'una mitjana, estem en un bon nivell. Ara bé, s'ha de ser inconformista i millorar i per aconseguir-ho, s'ha de continuar fent produccions.

Penses que la manca de promoció és un dels principals problemes de les produccions?

La producció de l'audiovisual valencià és poc coneguda per al públic general. Jo com

a director puc promocionar la meua pel·lícula, però no sóc Alejandro Amenábar, per tant, pot ser que l'aparició d'un actor o una actriu al llargmetratge tinga més tirada. Però també passa que si agafem un actor d'una sèrie per a rodar una pel·lícula, ens queixem perquè eixe actor no està preparat per al cinema. Si alguns actors funcionen bé a les sèries, el productors-directors pensen en donar-li publicitat a la pel·lícula aprofitant l'actor. No podem oblidar que aquest món és una indústria i com a tal està feta per a guanyar diners, no podem valorar només l'aspecte cultural. Aquest concepte està molt arrelat a Madrid i Barcelona i compten amb una estructura per a dur-ho terme. Ara bé, falta empena tant en la promoció com en la potenciació d'altres aspectes com: rebaixar els canons, reduir el preu de les entrades en taquilla, organitzar cicles matinals de col·legis i instituts per a veure cinema

valencià o espanyol... Amb mesures així, s'aconsegueix crear una base d'espectadors del nostre cinema, sense oblidar també que aconseguiríem que els adolescents tinguessin intenció de veure cinema d'ací i no sols pel·lícules nord-americanes. Per exemple, a França els rodatges estan protegits des de la producció.

Creus que el que necessita l'audiovisual valencià és una gran pel·lícula de referència?

Sí, pot ser que una pel·lícula de referència, però encara que la tinguèrem, tornem al que he comentat adés, s'ha de continuar produint. Per exemple, a Catalunya es fan més de 30 TV-Movies a l'any a més de sèries, per tant, existeix un bon planter d'actors que funcionen bé a aquests tipus de treballs. I per a fer més rodatges i amb més possibilitats comptem amb les copro-

duccions, que estan funcionant bé últimament. Els últims projectes que he fet han sigut en coproducció entre Canal 9, TV3, TVG i comptes amb actors valencians, gallecs o andalusos.

Quins tipus de treballs has fet fins ara i quins t'agrada o t'agradaria fer? Quins continguts t'agradaria tractar?

A banda dels curtmetratges, fins ara he fet "La princesa del polígon" (2006), és una història que conta la relació entre una mare, encarnada per Lolita Flores, i una filla d'ètnia gitana. El següent projecte va ser "Violetes", amb Mercedes Sampietro (2008). Aquesta és la història d'una funcionària de presons que pateix violència de gènere. I l'últim que he fet ha sigut la sèrie de TVE "Heredados". D'altra banda, m'agrada molt el thriller i la comèdia. El que m'agrada és contar històries, jo sóc un apassionat d'aquest món, no és el meu treball és la meua forma de vida.

I en quina vessant de l'audiovisual et sents més còmode treballant?

La veritat és que en qualsevol. També he treballat en "Maniàtics", per tant ja estem parlant d'una altra cosa com són les sitcom; he fet també publicitat i, fins i tot, documentals.

Com creus que influeix la Ciutat de la Llum en els professionals valencians?

Encara no he treballat a la Ciutat de la Llum i no sé si treballaré mai. Per la part que em toca com a director valencià, no

sent la Ciutat de la Llum com un projecte de futur per a treballar. Crec que el que s'intenta amb aquests estudis és promocionar les inversions d'altres llocs per a establir-se ací.

Què penses de la llei de l'audiovisual, protegeix veritablement la producció i els professionals valencians?

Pràcticament he estat dos anys fora de València, tinc una idea de la llei però no la conec en profunditat com per a fer una valoració.

No és contradictori que no es facen més produccions valencianes com ara "L'Alqueria blanca" o "Maniàtics" quan després s'ha comprovat que són programes que tenen audiència?

Sí que és una contradicció. Però també s'ha de pensar que tirar un projecte endavant és complicat, es necessita temps i molt de treball i també té la seua part de risc, perquè pots preparar una temporada de 13 capítols i per audiència no passar del sisé. Però has preparat decorats i has contractat gent per a gravar 13 capítols, per tant, has perdut diners. Per exemple, "L'Alqueria blanca" ha funcionat, en canvi, "Singles", que per a mi era una bona sèrie, no. És molt difícil que tinguen audiència 3 o 4 sèries alhora. De moment, una està establerta i té el seu públic, ara es qüestió de fer-ne més. Tampoc hem d'oblidar que si ara ens posem a fer cinc sèries diferents no hi ha actors, actrius ni la resta de l'equip per començar a rodar. Si en els següents anys es feren eixes cinc sèries per any, de segur

que d'ací tres anys tindríem un bon grapat d'actors preparats i qualificats per a fer televisió. Introduir un actor en una sèrie que té una dinàmica de fer 13 capítols en set setmanes costa, però de la mateixa manera que ens passa als directors. Al principi jo treballava el triple per a estar a un nivell alt. Per això dic que si es fan cinc sèries per any, d'ací un temps els actors i actrius ja estaran acostumats a eixe tipus de treball i sabran com funciona. Després també comptem amb dos problemes afegits: en primer lloc, que ací o no es grava cap cosa en mesos i, de sobte, estan tres projectes en marxa; i d'altra banda, pot ser que les empreses, quan tenen alguna cosa segura i s'emporten un percentatge, la qualitat del producte la deixen en un segon pla.

Quina alternativa es podria plantejar en aquesta situació?

Projectes, projectes i més projectes. Així crearíem una dinàmica de treball. I també es necessita que el motor generador, és a dir Canal 9, continue apostant per la ficció. La quantitat de treball que genera ara Televisió Valenciana és el mínim que li hauríem de demanar i, a poc a poc, hauria d'invertir més en ficció. De totes formes, no hem de pensar només en Canal 9 com a possibilitat de treball, açò seria una errada. Hem d'ampliar les vistes i buscar alternatives de finançament com els programes Ibermedia i Euromedia o buscar coproduccions entre els canals autonòmics i amb productores estrangeres, etc.

A banda de comptar sempre amb pràctica-

ment els mateixos actors protagonistes a les TV-Movies, no penses que es podria donar l'oportunitat a altres professionals?

Jo el que intente és combinar actors i actrius coneguts amb altres que no ho són. Per exemple, si una TV-Movie té tres actors protagonistes, un és una cara famosa i els altres dos són totalment desconeguts. A mi m'agrada comptar amb gent nova. Ara bé, amb aquesta gent nova s'ha de treballar molt més ja que no estan acostumats al treball de televisió i cinema.

Quin o quins projectes tens de futur?

M'agradaria fer una pel·lícula de tipus més personal. Però encara no tinc res clar, perquè la cosa està complicada ara, tens propostes però es retarden, encara que estic obert a treballar en qualsevol cosa.

